

РЕШЕНИЕ

№ 6417

гр. София, 16.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 28.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **7279** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Ш. А., гражданин на П. с адрес: [населено място], [улица], РПЦ срещу Решение № 1755/10.07.2020 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на чужденеца е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Твърди се, че административният орган е изложил бланкетни мотиви, като не е обсъдил събраните доказателства. Административният орган е приел в противоречие със събраните доказателства, че твърденията на жалбоподателя са непоследователни, нелогични и противоречиви. Инвокирани са доводи, че по време на предишните производства жалбоподателят ясно и недвусмислено е описал причините, поради които е трябвало да напусне П., а те не са взети предвид и при настоящето производство. Твърди и допуснати съществени нарушения на административно производствените правила – чл. 35 от АПК, а именно, че не са изследвани и обсъдени съществени факти от изложената от него история.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се явява лично. Назначеният му по реда на ЗПП адвокат П. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт П. оспорва жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, становището на пълномощника на ответника и представителя на СГП и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с молба вх. № УП-6022/23.12.2020 г. до Държавната агенция за бежанците Ш. А., е поискал предоставяне на закрила.

Молбата е последваща по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ. С влязло в сила решение № 244/17.05.2020 г. на интервюиращ орган при ДАБ, молбата на чужденеца за предоставяне на международна закрила е била отхвърлена като явно неоснователна.

С решение № 7823 от 11.12.2019 г. на АССГ, Първо отделение, 69 състав е отменено решение № 44-ОК от 13.09.2019 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което последваща молба за предоставяне на международна закрила на чужденеца не е била допусната за разглеждане по същество. Съдът е върнал преписката на административния орган с указание твърдението на Ш. А. за това, че може да бъде преследван, поради неговите хомосексуални наклонности, да бъдат обсъдени след като същият бъде изслушан при условията на провеждане на лично интервю.

Производството по подадената молба и във връзка с решението на АССГ е образувано с регистрирането му с регистрационен лист № УП-6022/23.12.2019 г. и е проведено в Регистрационно-приемателен център – [населено място] по общия ред – чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2 от ЗУБ.

На 07.01.2020 г. с Ш. А. е проведено интервю, резултатите, от което са обективирани в протокол УП-6022 от същата дата.

Оспорващият твърди, че е напуснал П. легално през 2016 г. с виза за И. и от там нелегално през Турция, е преминал в България. Посочва, че през периода 2011 г. – 2016 г. е бил студент в търговски колеж в П.. Имал хомосексуално влечение още от 15 годишен. Пред декември 2016 г. правил секс с друг мъж на полето и там го видял негов братовчед, който казал на баща му. След като се прибрал баща му го чакал с автомат и искал да го убие. Майка му обаче му попречила, но в този момент се намушкала с кухненски нож. А. започнал да бяга, като се спънал и си ударил главата. Изправил се и продължил, като достигнал магазин на свой роднина, когото помолил за помощ. Той решил да му помогне, като го завел до границата с И. и използвайки връзки го помогнал да я премине. В последствие в Турция, оспорващият разбрал, че майка му е починала и че баща му е казал, че той я е убил.

По време на проведеното по делото открито заседание Ш. А. потвърди в общи линии бежанската си история, като добави, че наказанието за хомосексуализъм е убийство. Не само баща му иска да го убие, но и религиозните водачи, които проповядват това.

Видно от писмо № М - 596 от 29.01.2020 г. на Директора на Специализирана Дирекция „М” – ДАНС, Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила на Ш. А., в случай, че същият отговаря на условията по ЗУБ.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Заместник-председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото е приета справки № МД-258/14.05.2020 г. и № МД-441/19.08.2020 г. относно актуалното обществено-политическо състояние в П..

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните

по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на Ш. А. лично на 20.07.2020 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 24.07.2020 г. (вх. № 6022), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че Ш. А. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В оспореното решение са обсъдени подробно изтъкнатите от Ш. А. доводи, касаещи търсеното от него право на закрила. Съдът, в настоящият му състав не може да не се съгласи напълно с аргументите на административния орган.

Единственото доказателство в подкрепа на искането му за предоставяне на закрила е бежанската му история.

Макар, че на пръв поглед същата изглежда правдоподобна, съдът намира в нея елементи на противоречивост и нелогичност. При такъв живото застрашаващ конфликт, между него и баща му, вследствие на който, той е бил принуден да напусне внезапно дома си без всякакви вещи, няма как да се приеме, а и в този смисъл не се излагат никакви твърдения, че той е успял да вземе международния си паспорт, с който по-късно е влязъл на територията на И.. От друга страна, след като заплахите за живота му са били единствено от страна на баща му, няма обяснение, защо не е потърсил помощта на полицията или защо не се е преселил в друг град, където баща му е нямало да го намери.

Без отговор е и въпросът защо не е останал на територията на Турция или И., където е щял да бъде в безопасност, а последователно се е стремял да достигне З. Европа, откъдето впоследствие е бил върнат в България.

Липсата на логично обяснение на тези въпроси, води до извода, че бежанската история на Ш. А. не е последователна, логична и вътрешно непротиворечива, поради което не следва да бъде кредитирана в пълнота.

Съдът съобрази чл. 8, пар. 2 от Директива 2011/95/ЕС, според който при разглеждането на обстоятелството дали молителят има основателно опасение от преследване или дали е изложен на реална опасност от тежки посегателства, или дали има достъп до закрила срещу преследване или тежки посегателства в част от държавата на произход в съответствие с параграф 1, държавите-членки вземат под внимание в момента, в който се произнасят по молбата, общите условия в тази част на държавата и личните обстоятелства относно молителя в съответствие с член 4. За тази цел държавите-членки гарантират получаването на точна и актуална информация от съответните източници, като например върховния комисар за бежанците на Организацията на обединените нации и Европейската служба за подкрепа в областта на убежището (ЕСПОУ). В тази връзка съдът издири общодостъпна информация за държавата на произход на търсещия закрила на интернет-страницата на ЕСПОУ – www.ecoi.net. В нито един общодостъпен и надежден източник на информация не се откриха сведения за нетърпимост и преследване на хора с различна сексуална

ориентация, което да е превърнато в държавна политика в П.. Няма данни за преследване на членове на такива социални групи и от лица и организации, които не са обвързани пряко с правителството. В официалния доклад на ЕСПОУ за обстановката в П., публикуван на интернет адрес - <https://www.easo.europa.eu/information-analysis/country-origin-information/country-reports> през октомври 2020 г. също няма никаква информация за преследвания или посегателства на хора с различна сексуална ориентация.

След анализ на изложеното съдът намира, че твърденията на Ш. А., че може да бъде подложен на преследване или да бъде екзекутиран в страната си на произход, заради сексуалната си ориентация са необосновани и недоказани. Без съмнение на хора с подобно поведение не се гледа одобрително в много съвременни общества, вкл. и в България. За да може да се приеме, че те се нуждаят от закрила именно поради принадлежността им към тази определена социална група е необходимо да се докаже, че те са или биха могли да бъдат преследвани или подлагани на нечовешки или унижително отношение именно за това. В разглеждания казус, дори да се приеме, че Ш. А. е бил заплашен от баща си и роднините си с убийство, това обстоятелство не е предпоставка за предоставяне на статут, защото като жертва на престъпление, той е могъл да се обърне за съдействие към право охранителните органи. Липсата на такива действия от негова страна поставят под съмнение цялата му бежанска история.

Изложеното мотивира съда да приеме, че връщайки се в страната си, оспорващият не може да бъде подложен на непропорционално преследване и дори на нечовешко и унижително отношение или наказание, заради сексуалната си ориентация, поради което липсват предпоставки за предоставяне на статут на бежанец.

По отношение на хуманитарния статут, съдът намира, че в разглеждания казус не съществуват доказателства за това, че ситуацията в П. достига до границите на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт или от неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжени групировки, които нападат населението или отделни негови групи, т.е. не са налице предпоставките по чл. 15, б. в от Директива 2011/95/ЕС да съществуват тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, предпоставящи предоставяне на субсидиарна закрила. Няма данни, че лицето би могло да бъде осъдено на смърт или екзекутирано, във връзка с извършени действия или обвинение в престъпление, за което се предвижда такова наказание.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата и в тази ѝ част не следва да бъде уважена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, т. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ш. А., гражданин на П. с адрес: [населено място], [улица], РПЦ срещу Решение № 1755/10.07.2020 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на чужденеца е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните

пред Върховния Административен Съд на Република България.